

lingen som det prøvende, regulerende Ting. Og hvad Nedsættelsen af Valgretsaldere med 10 Aar angaar, maa den nærmest opfattes som et Slag i Ansigtet paa dem, der i 1915 krævede denne Forskel i Valgretsaldere for Folketinget og Landstinget, og som kun forlod det, der den Gang forelaa som Forslag: at bygge Valgretten til Landstinget paa de kommunale Raad, under den Forudsætning, at man fik en saadan Forskel i Valgretsaldere mellem Folketing og Landsting. Jeg kan ikke godt tænke mig, at den højtærede Statsminister paa noget Tidspunkt kan have gjort sig Forventning om saa kort Tid efter, ikke en Gang 2 Aar efter, at Grundloven af 1915 er traadt i Kraft, at skulle kunne gennemføre disse Forslag. I hvert Fald anser jeg det for givet, at Landstinget ikke vil kunne gaa ind paa en saadan Forringelse af sin Stilling. Det samme gælder Spørgsmaalet om den store Nedsættelse af Valgretsaldere for Folketingets Vedkommende. Jeg tillod mig ved første Behandling at gøre den højtærede Statsminister opmærksom paa, at dersom han troede, at Kravet om en saa lav Valgretsaldere til Folketinget var stærkt og almindeligt mellem Vælgerne, saa tog han fejl. Det er det ikke. Det vil heller neppe have undgaet den højtærede Statsministers Opmærksomhed, at der synes indenfor hans egen Kreds at være nogen Vaklen paa dette Punkt. Det har i hvert Fald været meddelt i Bladene, at et Par Kandidater, som agter at stille sig til det forestaaende Valg i Tilslutning til Ministerens Parti, har taget Forbehold paa dette Punkt, og for ikke mange Dage siden forlod det fra Fyn, at et Medlem af Folketinget, tilhørende samme Parti, har gjort det samme. Det tyder paa, at min Opfattelse af dette Forhold er rigtig, at det i Virkeligheden kun er et Mindretal, maaske endda et temmelig lille Mindretal, i Befolkningen, der virkelig ønsker en Valgretsaldere til Folketinget, der begynder med det 21de Aar.

Af de Ændringer, som er foreslåede i Punkt 7, gaar de to første ud paa at begrænse Antallet af Rigsdagsmedlemmerne, baade for Folketingets og for Landstingets Vedkommende, at sætte Maksimumsgrænsen ved det Tal, som fra de to Oppositionspartiets Side blev foreslået i Folketinget. Dernæst siger det første Forslag, at medens der nu staar i Grundloven, at Folketingets Medlemsantal ikke maa overstige 140, skal der i Stedet for staa, at det ikke maa overstige 152, og medens

der for Landstingets Vedkommende staa i Grundloven, at dets Medlemsantal er 72, skal der staa, at det maa ikke overstige 78. Disse Tal er altsaa Maksimumstal, og det er ikke givet, at man netop behøver et saa stort Antal Rigsdagsmedlemmer. Det vil jo noget afhænge af, hvor mange Pladser man mener at burde forbeholde Sønderjyderne. Jeg tror, at man i Befolkningen i Almindelighed med meget ringe Begejstring har modtaget Meddelelsen om, at der ikke er Udsigt til ved denne Lejlighed at undgaa en Forøgelse af Rigsdagsmedlemmernes Antal. Mange vilde vistnok være tilbøjelige til at mene, at Danmark med Sønderjylland meget vel kunde fyldestgørende repræsenteres ved et Antal af 212 Rigsdagsmedlemmer, som vi nu har. Det er der imidlertid, saa vidt jeg skønner, ikke noget at gøre ved i Øjeblikket; men det behøver ikke at være afskaaret, at man senere — særlig hvis man skulde faa en bedre Valglov for Folketingets Vedkommende end den, man nu har, en Lov, der i alle Henseender bedre fyldestgør Kravet om en Repræsentation efter Forholdstal —, at man da ogsaa til den Tid maatte kunne komme til et noget mindre Antal Rigsdagsmedlemmer.

De øvrige Forslag under Punkt 7: at i 2det Stykke af § 36 udgaa Ordene „De øvrige“, og at der i sidste Stykke af § 36 skal foretages nogle Ændringer, hænger — ligesom Ændringen vedrørende § 39 — alle nøje sammen med det Forslag om Begrænsning af Rigsdagsmedlemmernes Antal, som jeg nu har omtalt, og er en nødvendig Følge deraf. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der i Stykket angaaende de 54 folkevalgte er indløbet en Trykfejl, idet der staar „26 af 28 Medlemmer“. Det skal hedde: „26 og 28 Medlemmer“. Ændringsforslaget til Punkt 8 har jeg omtalt og ligeledes det, der angaar Valg paa Færøerne.

Udvalgets Flertal har endelig foreslået indsat et nyt Punkt, en Forandring i de midlertidige Bestemmelser. Dette Punkt har et dobbelt Formaal: dels at fjerne den Bestemmelse, der hindrer, at man nu kan gaa til den 25-Aars Valgretsaldere til Folketinget, som alle, baade i Folketinget og i Landstinget, saa vidt jeg har forstaaet, er enige om at gaa til, dels at indføre en ny Bestemmelse, der gør det muligt at opløse Landstinget, uanset de Bestemmelser, der findes i § 22, naar det Valg skal finde Sted, hvori Sønderjyderne skal deltage.

Jeg har glemt at berøre, at naar der